

Germanica.

Kakor plaha golobica
v božji hram je prihitela,
na kolenih pred oltarjem
plákala je in íhtela:

»Dobri Bože, daj moči mi,
da ne obnemorem v boji,
da izpijem grenko čašo,
daj tolažbe duši moji!«

Nádnjo je oblak priplaval
jasen, kot oblit od zôre,
videla je, slišala je
pévati krilatcev zборе:

Prošnje čuj naše,
Večni, usmiljeni!
Cvetko žarečo,
ljubko dehtečo,
z zêmlje presadi
v rajski naš vrt!

Jeza viharjev
vánjo zaganja se;
daj, da to cvetje
najde zavetje:
z zêmlje presadi
v rajski jo vrt!

Mesto je lepo
tukaj pripravljeno
v rajskih je dvorih,
v angelskih zborih —
z zemlje presadi
v rajski jo vrt!

In trpečo dušo njeno
blaženost je napojila,
kot da je venečo cvetko
hladna rosa porosila.

* Otona Župančiča mladostna pesmica. O Germanici glej naslednji članek!

